

A ma 75 éves Csenki Györgyné szerint kevesebb külföldre van szükség

Ritka jubileumhoz érkezett Csenki Györgyné Varga Zsuzsanna, a kispályás kézilabdázás egyetlen magyar világbajnok csapatának (1965) tagja, aki ma ünnepli 75. születésnapját. A gratulációt követően az eltelt háromnegyed századról beszélgettünk az ünnepelttel.

„Nagyon gyorsan elszaladt az idő, szinte észre sem vettem és máris 75 éves lettem” mondta ki egy szuszra Csenkiné. „Ebben talán az is benne van, hogy rendkívül eseménydús volt az eddigi életem, hiszen amint befejeztem játékos pályafutásomat, azonnal átültem a kispadra, és azóta is a sportágban élek, a sportág sikereiért dolgozom.”

- Bizonyára sokan nem ismerik eléggé az Ön pályafutását, annak legfontosabb állomásait.

„Egy, már réges-régen elfelejtett, kis klubban, a Tüzépben, tízéves koromban vettem először labdát a kezembe. Hamar felfigyeltek rám, így az akkoriban a legjobbak közé tartozott Vörös Meteor hívott soraiba. Tizenhat évesen már az NB I-ben játszottam, két év múltán pedig Török Bódog válogatottjában is bemutatkozhattam. Huszonkét éves voltam, amikor az akkor messze legjobb hazai klub, a Budapesti Spartacus leigazolt, amelynek színeiben hét éven keresztül magyar bajnoki címek megszerzése mellett BEK-döntőt is játszhattam.”

- Abban, hogy ilyen sikerekben gazdag pályát futhatott meg, bizonyára jó szemű és segítőkész mesterek munkájára is szükség volt.

„Szerencsésnek mondhatom magamat, hiszen az évek során jobbnál jobb szakemberek kezébe kerültem. Klubszinten Kellermayer Sándorra, Nádori Pálra és Fleck Ottóra emlékezem megkülönböztetett szeretettel, a válogatottban pedig az utolérhetetlen Török Bódogtól kaptam rengeteget. Az ő nevét nyugodtan lehetne nagy betűkkel írni.”

- A méltán világhírű Török Bódogról volt játékosai egyöntetűen ódákat zengenek. Ön szerint mi emelte olyan magasra a világbajnok csapat mesterét?

„Bogyi bácsiról én csak felsőfokon tudok beszélni. Ő nagyon jó ember volt, mondhatnám úgy is, hogy szív-lélek valaki. Nyerő típus volt és mellette mi is azok lettünk. Az akkori mércéhez mérten rengeteget dolgoztunk. Tudott ránk hatni és nagyon jó, változatos edzéseket is tartott, felnéztünk rá. Rettenetesen bántotta, ha kikaptunk és mindent el is követett azért, hogy ez minél kevesebbszer forduljon elő. Sokkal többet érdemelt volna azért, amit a sportágért tett. Huszonhárom éven át küzdött a válogatott élén, ami alighanem egyfajta világrekord is. Azt hiszem, a lényegét elmondtam - neki mindannyian rengeteget köszönhattünk.”

- Hogyan emlékezik azokra az évekre, amikor ez a későbbi világbajnok együttes formálódott?

„Akkoriban egészen más volt a bajnoki rendszer, nem volt ennyi nemzetközi találkozó, így minden héten a szerda és a péntek a válogatotté volt. Az 1962-ben volt világbajnokságot követően (ahol ötödikek lettünk) három évig éjt nappallá téve dolgoztunk, hogy azután többször is majdnem meghiúsuljon a világbajnoki részvételünk. Az egyik kézilabdás nagyhatalommal, az NDK válogatottjával vívott selejtezőn a szerencse is kellett a továbbjutásunkhoz, hiszen 6-4 és 4-6 után sorsolás döntött a javunkra.”

- A részvételi jog tehát megvolt, az igazi gondok viszont csak ezután következtek.

„A hidegháborús alaphelyzetben a rendező NSZK a Szovjetuniót a Nyugat-berlini csoportba sorolta, amiért a szovjetek bojkottálták a Vb-t. Félő volt, hogy a szocialista tábor országait is visszalépésre kényszerítik. A Keleti pályaudvaron dőlt el, hogy egyáltalán kiutazhatunk, de a játékgengedélyt csak az első csoportmeccsünk előtti napon adták meg itthonról.”

- Ilyen előzmények után az sem lett volna csoda, ha pestiesen szólva „légnék”...

„Megkönnyebbültünk és minden meccsen hatalmas akarással játszottunk. A csehszlovákok (7-4), a románok (9-6) és a lengyelek (15-5) legyőzését követően léphettünk pályára a döntőben, ahol a jugoszlávok voltak az ellenfeleink. A dortmundi Westfalenhalléban 12 ezer néző előtt játszottunk és 5-3-ra sikerült győznünk. Nagy izgalmak közepette telt le a kétszer 20 perces játékidő, de alapvetően végig nekünk állt a meccs. Sajnos, az igazi ünneplés elmaradt, mert

Hanus Ágnes lelépett, amiből itthon hatalmas botrány kerekedett. Meggyőződésem, hogy ez a máig is egyetlen magyar világbajnok együttes ezért az esetért évtizedeken keresztül jóval szerényebb publicitást kapott.”

- 1969-ig még tagja maradt a válogatottnak, majd a Spartacusból a Vasasba igazolt, ám 1970-ben végleg visszavonult.

„1971-ben megszületett a nagyobbik lányom, én pedig a Vasasban legalul elkezdtem az edzői pályámat. Az előkészítő csoportot kaptam, de úgy, hogy a tehetségesebbeket előbb kiválogatták és elvitték tőlem. Az első meccsünkön 23-1-re kikaptunk, én pedig sírva mentem haza. Egy év rendkívül következetes munkája után kezdtek jönni a győzelmek, újabb egy év elteltével viszont már megnyertük a korosztály bajnokságát.

- Tizennégy évet töltött el az angyalföldi piros-kékeknél, közben 1978-ban megszülettek az ikrei is: egy fiú és egy leány. 1985-től hét évig a Spartacusban oktatott, miközben 1989-ben megözvegyült. A kézilabdától sosem szakadt el, igyekezett haladni a fejlődéssel.

„Nádori Pálról már említést tettem, tőle később is sokat tanultam, rendkívül sokoldalú egyéniség volt. Mellette kiemelném Laurencz Lászlót és Zsiga Gyulát is, de bárki mástól sem szégyelltem ellesni számomra érdekes és fontosnak tartott dolgokat. Egyébként talán a kilencvenes évekre emlékezem vissza legnagyobb örömmel, ekkor élveztem legjobban az edzői munkát. A serdülő válogatottnak tíz évig vezethettem, jártam az országot, rengeteg edzést megnéztem, a látottakból pedig sok tudnivalót szűrtem le. Büszke vagyok rá, hogy a serdülő válogatottnak általam behívottak közül sokan (Szűcs Gabriella, Bulath Anita, Herr Orsolya, Tomori Zsuzsa, Szucsánszki Zita, Soós Viktória, Nagy Ivett, Bódi Bernadett, Őri Cecília, Szrnka Hortenzia, Gál Adrienn) eljutottak a felnőtt magyar válogottnak is. Egyébként az MKSZ-ben az utánpótlás bizottságnak is éveken át vezetője lehettem.”

- A serdülő válogottnaktól Székesfehérvárra vitt az útja.

„Három év alatt felépítettem a teljes utánpótlás rendszert, de tovább nem akartam maradni. A fehérváriakra egyébként mindmáig neheztelek, mivel Judit lányom náluk is játszott, de mindmáig adósak neki másfélmillió forinttal. Hiába a

bírósági döntés, vele szemben is eljárászták, mint amit sokakkal: a csődbevitel és a névváltoztatás elég volt a kötelezettség alóli kibúváshoz.”

- 2007-ben húzott egy merészet és feladta addigi, fővárosi lakását.

„Mivel mindhárom gyerekem Vecsésen edzősködik, kettő itt is lakik, ezért cserére határoztam el magamat és ott vettem egy házat. Vecsésen a női szakágért felelek, az eltelt évek során az NB II-ben szereplő felnőttek „alá” minden korosztályban kialakítottam a csapatokat. Elég lehetetlen viszonyok között készülnek együtteseink, saját termünk nincs, gyakran kell edzéseket kihagyni más programok miatt.”

- Mit tervez a következő évekre és hogyan látja a magyar női kézilabdázás helyzetét?

„Amíg erővel bírom, nem szeretnék kikerülni a sportágból, én mindig a kemény, következetes munka híve voltam, magammal szemben is. Természetesen nagy érdeklődéssel követem sportágunk legjobbainak hazai és nemzetközi erőpróbáit is. Sajnos, úgy néz ki, hogy teljesen a ló túlsó oldalára estünk át, ami a külföldiek szerepeltetését, egyre növekvő számukat illeti. Hosszabb távon ez biztosan nem tesz jót a magyar tehetségek kibontakozásának. Sok, többre hivatott fiatalnak elmegy a kedve a kézilabdázástól, ha még a felnőttek kispadjára sem ülhet le. Meggyőződésem, hogy a magyar-külföldi arányokon változtatni kell, ha nem akarunk kikerülni a nemzetközi élvonalból.”

(MKSZ, jochapress)